

DOTZE CURS · SETE CONCERT

Associació de
Música
Sabadell

C. BADIA D'AGUSTI

S O P R A N O

ALEXANDRE VILALTA

P I A N I S T A

DIA 2 DE JUNY DE 1931

ADSCRITA A LA LLIGA D'ASSOCIACIONS DE MUSICA

PROGRAMA

PRIMERA PART

WECKERLIN · Liseta

SCARLATTI · Se Florindo é fedele

PAISIELLO · Ché vuol la Zingarella

SCHUMANN · Campanetes de neu

SCHUBERT · On vas?

MOZART · Al'leluia

SEGONA PART

F. PEDRELL · Copla marinera

J. NIN · El Vito

E. GRANADOS · El majo discreto

M. de FALLA · Nana

M. de FALLA · Jota

A. VIVES · Vida de muchacho

A. VIVES · El retrato de Isabela

TERCERA PART

A. MESTRES · Dubte

M. RIFA · Sento una gran follia de cantar

E. TOLDRA · Cançó de bressol

J. LAMOTE de GRIGNON · Riera avall

R. GERHARD · La calàndria

R. GERHARD · Enemic de les dones

MILLET · La Balalí

MORERA · Abril

La Calàndria

No et recordes amor meu d'aquella matinada
que ens estàvem conversant a la soca d'un arbre?
A la sombra d'un xiprer parlàvem del nostre bé,
que de l'amor parlàvem.
Ai trist de mi jo en soc la causa.

De la lluna la claror ta cara il·luminava.
Mentre estàvem conversant va passar una calàndria.
La calàndria va cantant i per tot va declarant
que el dia ja arribava.
Ai dolç amor : l'han castigada.

La Baladí

La cançó que vull cantar
és un plany de la meva ànima
és un plany d'un pobre cor
que regala sang i llàgrimes.
Ai vosaltres que m'oiu
compadiu-me i consolau-me!
Molt petita n'era quan jo la coneguí
ros capdell d'or fi,
color de la rosella
olor de romaní.
Ai la Baladí.
Mon cor fervent hi veia
son goig i son sofrir.
Ai la Baladí.
Ai la Baladí
quina donzella.
Ai la Baladí si fos per mi!
Ai la Baladí quina donzella.
Ai la Baladí que no és per mi.
Quin dolor i quin sofrir!

Que no canti el rossinyol
que s'apaguin les estrelles
i en el món tot desolat
regnaran en comptes d'elles
les tenebres del meu cor
i ma trista cantarella.
Molt petita n'era
quan jo la coneguí.

Enemic de les dones

De casar-me, mare, ho havia pensat.
Mes discorro, ara, treure-m'ho del cap
car totes les dones són plenes de verí,
val més que no em casi, m'estiga fadrí.
Val més que no em casi, m'estiga tot sol
a l'estiu a l'ombra, a l'hivern al sol.

No casant-me, mare, ho tinc arreglat.
Sempre pa a la taula i cap mal-de-cap.
A fora les dones i visca el bon vi,
val més que no em casi, m'estiga fadrí.
Val més que no em casi, m'estiga tot sol
a l'estiu a l'ombra, a l'hivern al sol.

Abril

Es l'Abril que et fa més bella,
l'amor és l'Abril.
Ai oreneta ai cel de safir
peu a la dança roses al pit.
Ta galta fresca i colorada
salta sardana flabiol gentil
tamborí, tamborinet d'Abril.
No ploris gessamí blanc
que l'hivern s'ha fet enrera
ja has vist quin florir
el pressegüé enamorat
has vist quin florir més viu
tamborí, tamborinet d'Abril.

Es el temps de les besades,
fadrina és l'Abril.
Ai el teu llavi, ai quin lleu sospir
sota les branques diga'm que si
i quan la dança s'aclareixi
irem a casa, ja serà de nit,
tamborí, tamborinet d'Abril.

Quan em separi de tu
al cor hi duré una espina,
amor, poc a poc cercaré la quietut
el teu record quin consol.
Tamborí, tamborinet d'Abril.

ASSOCIACIO DE MUSICA · Curs 1930 - 31

Liseta

Quan duia a pasturà el ramat
vaig veure en un boscatge
un pastoret del meu veïnat
parlant aquest llenguatge :
– Liseta prou sap encisar
prò inutilment sospiro!
Ai! que som malaurats
quan no gosem a dir-ho!

En son rostre blanc com la neu
hom veu florir les roses;
gràcies gentils, somriures lleus
als llavis seus reposen.

Liseta... etc.

Sos esguards llencen raigs de foc
que tot d'una'ns inflamen;
dintre els seus ulls fa niu l'amor
per domtar nostres ànimes.

Se Florindo é fedele

Jo m'innamoreró.
Potsè ben l'arco tendere
il faretrato arcier
dr'io sui sapió difendere
da un guardo lusinghier,
Pregghi, pianti. 'querele.
Jo non ascolteró
una se sará fedele.
Jo m'innamoreró.

Ché vuol la zingarella

Ché vuol la zingarel·la
graziosa accorta e be·lla.
Signori eccola qua.
Le donne sul balcone
so bene indovinar.
I giovani al cantone
so meglio stuzzicar.
A veedri innamorati
scaldar fo le cervella.

Chi vuol... etc.

Le donne sul balcone
so vene indovinar.

Campanetes de neu

La neu, qui a flocs ahir sens treva
del cel caigué,
com campanetes ja s'agleva
pel fresc vergè.
El so de campanetes no era
per llà els sembrats?
Oh sí, veniu! La primavera
repica als prats.
Veniu, plançons sense florida
qui encar dormiu;
la Primavera avui us crida,
al punt veniu!

VI On vas?

Del cicle «La bella Molinera»

Un xaragall jo oïa,
de clara deu brollant,
que vers la vall corria
fressós, remorejant.

No sé pas com s'esqueia
ni qui m'ha aconsellat,
també jo avall la serra
trescava amb mon gaiat.

Avall, avallet, amb calma
jo el clar xaragall seguí
que sempre remorejava
tan fresc i tan cristallí.

Es eixa, doncs, ma via?
Veïam, on vas?... segueix
que el teu murmurí encisa
i el seny m'enterboleix.

Què dic murmurí i ara?
no és cap murmurí, no!
Dins l'aigua són les nàïades
que entonen llur cançó.

Doncs, noi, deixa estar que cantin
i gai fes ton camí,
que l'aigua prou s'empassa
les rodes de molí.

El majo discreto

Dicen que mi majo es feo;
es posible que sí que lo sea,
que amor es deseo
que ciega y marea,
ha tiempo que sé,
que el que ama no ve.
Mas si no es mi majo un hombre
que por lindo descuelle y asombre
en cambio es discreto
y guarda un secreto
que yo posé en él

sabiendo que es fiel.
¿Cuál es el secreto
que el majo guardó?
Sería indiscreto
contarlo yo.
No poco trabajo
costara saber
secretos de un majo
con una mujer.
Nació en Lavapiés.
¡Eh! ¡Eh! Es un majo un majo es.

Copla marinera

En el mar hay una torre
y en la torre una ventana
y en la ventana una niña
que a los marineros llama.

Por allí viene mi barco
que lo conozco en la vela
y en el palo mayor trae
los rizos de mi morena.

El vito

Una vieja vale un real
y una muchacha dos cuartos
y yo como soy tan pobre
me voy a lo más barato :
con el vito, vito vito
con el vito vito va
no me jaga usted cosquillas
que me pongo colorà.

Nana

Duérmete niño, duerme, duerme mi alma,
duérmete lucerito de la mañana.
Nanita, nana, nanita nana,
duérmete lucerito de la mañana.

Jota

Dicen que no nos queremos
porque no nos ven hablar,
a tu corazón y al mío
se lo pueden preguntar.
Yo me despido de ti
de tu casa y tu ventana
y aunque no quiera tu madre
Adiós niña, hasta mañana.

Vida de muchacho

Hermana Marica,
mañana que es fiesta,
no irás tú a la miga,
ni yo iré a la escuela.

Pondráste el corpiño
y la saya buena,
cabezón labrado,
toca y albanega.

Y a mí me pondrán
mi camisa nueva,
sayo de palmilla,
media de estameña.

Y si hace bueno,
traeré la montera
que me dió la Pascua
mi señora abuela,
y el estadal rojo,
con lo que le cuelga,
que trujo el vecino
cuando fué a la feria.

Iremos a misa,
veremos la iglesia :
darános un cuarto
mi tía la ollera.

Compraremos del,
que nadie lo sepa,

chochos y garbanzos
para la merienda.

Y en la tardecita
en nuestra plazuela,
jugaré yo al toro,
y tú a las muñecas
con las dos hermanas
Juana y Madalena,
y las dos primillas
Marica y la tuerta.

Y si quieres madre
dar las castañetas,
podrás tanto de ello
bailar en la puerta.

Y al son del adufe
cantará Andregüela :
«No me aprovecharon
mi madre las hierbas».

Y yo de papel
haré una librea
teñida con moras,
porque bien parezca,
y una caperuza
con muchas almendras.

Pondré por penacho
las dos plumas negras
del rabo del gallo

que acullá en la guerra
anaranjamos
las carnestolendas :
y en la caña larga
pondré una bandera
con dos borlas blandas
en sus tranzaderas.

Y en mi caballito
pondré una cabeza
de guardamecí,
dos hilos por riendas.

Y entraré en la calle
haciendo corbetas,
yo y otros del barrio,
que son más de treinta.
Jugaremos cañas
junto a la plazuela,
porque Bartolilla
salga acá y nos vea.

Bartolilla la hija
de la panadera,
la que suele darme
tortas con manteca,
porque algunas veces
hacemos yo y ella
mil bellaquerías
detrás de la puerta.

El retrato de Isabela

Oyeme tu retrato,
niña Isabela,
salvo ser justo,
salvo ser propio,
salvo que huela.

Linda mata de pelo
peina tu mano,
salvo ser poco,
salvo ser corto,
salvo ser cano.

Con la luz de tus ojos
a todos pierdes,
salvo que lloren,
salvo ser bizcos,
salvo ser verdes,

Con tu boca preciosa
nada compite,
salvo ser grande,
salvo ser befa,
salvo que pide.

Es tu nariz florero
de fino aroma,
salvo ser fea,
salvo ser ancha,
salvo ser roma.

Tus dientes son alhajas
de fino engarce,
salvo ser pocos,
salvo ser negros,
salvo ser grandes.

Tu cintura embellece
tu linda facha,
salvo que dobla,
salvo que tuerce,
salvo que agacha.

Y el amor que te tengo
me desconsuela,
porque eres falsa,
como tu madre,
como tu abuela.

Este es tu fiel retrato,
niña Isabela.

Dubte

Amb l'edat per no res botzina
i s'enfada sovint per res
el cas és que avui la padrina
m'ha dit «lletja» no sé per què.
Pot ser si que ho sigui
com pot ser que no
com pot ser que ho digui
sens cap intenció.

De moment m'he quedat confosa
però en canvi, un galan fadrí
en veu baixa m'ha dit hermosa
i fins crec que ho ha tornat a dir.
Pot ser si que ho sigui
com pot ser que no
com pot ser que ho digui
sens cap intenció.

No sabent de qui dec fiar-me
al mirall ara he consultat
i ell m'ha dit, tan sols al mirar-me
qu'és el jove qui diu veritat.

Sigui lo que sigui
crec que al capdavant
que el mirall ho digui
té raó el mirall.

Sento una gran folia de cantar

Sento una gran folia de cantar
tota la vida se me'n va en cançons
que aquesta és l'hora de gaudir i amar
i l'ànima hi és florida d'il·lusions.
Tota la vida se me'n va en cançons
com l'aigua clara d'una font que canta
i en el fluir de mes cançons vibrants
l'ànima hi és florida d'il·lusions.
Com l'aigua clara d'un font que canta
dels meus llavis tot temps brolla el cantar.
I el cantar ve de dins de l'abundant
fresca deu del meu cor alegre i sa.
Dels meus llavis tot temps brolla el cantar
mon cant és ple de goig i d'alegria
com vol d'ocells en un constant volar
volen les notes de la gorja mia
mon cant és ple de goig i d'alegria
tota la vida se me'n va en cançons.
Si l'aigua del meu cant s'estronca un dia
és que hauran mort les meves il·lusions.

Cançó de bressol

De bon matí se n'ha anat;
tot just despuntava el dia
i l'estrella de l'amor
era un brot de tarongina.
La rosada del matí
era un plor de pedres fines.

Dorm, infant,
que ton pare n'és al camp
a collir menta florida.

Apartarà els esbarzers
quan el punxin les espines.
Espines, feu-vos enllà;
vina, la menta florida.

Quant passa el seu caball blanc
l'ocell tremola i refila.

Dorm, infant,
que ton pare n'és al camp
a collir menta florida.

Dorm, infant, que el son és dolç
i l'oratjol hi convida.
Demà, de bon dematí,
ton pare serà a la llinda.
Que et trobi dintre el bressol
com una estrella dormida.

Dorm, infant,
que ton pare n'és al camp
a collir menta florida.

Riera avall

Quant tornàvem de la font
que fresca era l'aigua!
hem passat per sota el pont,
que hermosa la tarda!
qu'en deia de coses la brisa de maig bronzint en les canyes.

Sota el pont arrecerats
que fresca era l'aigua!
hem vist dos enamorats
que hermosa la tarda!
vestits de les festes amb flors a les mans i enceses les galtes.

En sentir-nos arribar
que fresca era l'aigua!
s'han deixat de festejar
que hermosa la tarda!
no sé si ens han vistos, mes la santa nit no ens l'han pas tornada.

Nosaltres havem passat;
que fresca era l'aigua!
la parella s'ha quedat
que hermosa la tarda!
i a poc va semblar-nos que a sota el pont un bes ressonava.

La cançó ja ho sé bé prou;
que fresca era l'aigua!
la cançó res té de nou
que hermosa la tarda!
però demà i sempre serà la d'avui l'eterna balada.